

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Oldsagn paa Alheden

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011520124512/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Oldsagn paa Alheden

ogsaa er lidt Puslerie. Dosset er nemlig beboet af Bjergfolk, og ofte, naar man betræder det, vil man høre et Drøn under sig, som om et Kistelaag faldt i. Om Natten brænder her jævnlig Lys, og stundom farer dette som et Stjernesked ned i den nærliggende Sø. Flere Gange have Dagbjergs vindskibelige Beboere, ei ubekjendte med Jordens Indre, gravet her efter Skatte; men hvergang forgjæves. Til Kedlen med Pengene i ere de rigtig komne, men saa har een eller anden af dem ved høist utidig Snakken fordærvet Spillet, og Kedlen er da sjunken dybere ned. For nogle Aar siden blev det sidste Forsøg anstillet: de tausete i Byen forenede sig, og med gjensidigt Løfte om Standhaftighed i den Dyd, som især skal være vanskelig for Fruentimmer, begyndte de en Nat at grave. Snart naede de Kedlen, og Bjergets Indvaanere, som nu vare stædte i stor Fare for at miste deres Skat, brugte alle mulige Kunster for at kyse de dristige Ransmænd. Først præsenterede sig en hovedløs Hest, derpaa en ligesaa velskabt Tyr, men det hjalp slet intet. Derpaa foer en Karet, trukket af sex Muus, ud af Bjerget og saurrede tre gange rundt om Graverne: vilde heller ikke frugte. Da hørtes i Bjergtet en liflig og vidunderlig Musik, hvorpaa fulgte Hauegal, Barneskrig og Kattermjaven – endnu taug de Dagbjerg-Mænd. Men see! nu stod Dagbjerg-Bye i lys Lue, da løb de med ængstelige Raab fra den synkende Kedel, og fandt – at Ildbranden kun var et Blændværk af den snedige Bjergmand. Hvad tykkes Dig? var det ikke et nysseligt Stof til et moderne Skuespil? saadant et Wunder- und Zauberspiel? Og Sang maatte her til: Sang af de Dagbjerg-Mænd, Sang af Bjergmanden, hans Kone og Børn, Sang af de sex Muus, Hauen, Katten og den hovedløse Hest! Du kan troe mig, det var Mad for Moens og Vand paa visse Folks Møller, og umaneerlig Roes vilde det faae i Litteraturtidenden – NB. naar Forfatteren var een af dem, paa hvem Recensenten har trykket et permanent Imprimatur.

Men det var Veien til Jyllands Hovedstad, som jeg anviste Dig. Du kan fra denne see paa en Halvøe i den smukke Sø Ruinerne af det berømte Hald-Slot, og hertil slaae op i Hundredvisebogen den Romancc: „Niels Bugge bygger op Hald med Ære; han agter den ei i fremmed Mands Være.” Har Du seet Dig næt paa de ydmyge Levninger af hiin danske Pairs Stolthed, saa iil igjennem Halds ærværdige Egeskov, og snart skal Du see det gamle Viborg spillede sig i Søen – NB. ifald det ikke blæser – og ligesom smilende forelsket

St. St. Blicher

see over til det jomfruelige Asnild-Kloster, og dette indhyllende sig bly som en Ungmøe i et Slør af grønne Blade, og dog kikkende nysgjerrig gennem disse over til den prunkende Stad. At Du her bliver modtaget med trohjertig Gæstmildhed, og finder gammel dansk Ærlighed forenet med Nutids Belevenhed, vil Du selv behageligst erfare. Herfra kan Du gjøre magelige Excursioner til Tap-Hede, til *Erik Glippings* pragtløse Døds seng, til den mærkelige Gravhøi ved Aalemølle og til den ligesaa mærkelige *Snabes-Høi*, en Fjerdingmil Østen for Nonnølle, hvor det store Landthing upaatvivlelig holdtes før Viborg blev til. Og jeg vil ende denne min Veiviisning med det etymologisk-orthographiske Vink: at Du herefter aldrig skriver *Snapi-ting*, men *Snabstbing*.